

Met het eind in zicht blijft de hoop

Geert de Jong krijgt vandaag een rondvlucht in een Cessna boven zijn woonplaats Koudum. De stichting Hoogvliegers heeft dat georganiseerd voor de terminaal zieke tiener. Hij geniet van elke dag die hij nog krijgt.

 Wybe Fraanje

Koudum | Een slanke tiener stapt de woonkamer in Koudum binnen. Hij is hard op weg naar de twee meter lengte. Modieuze baseballpet op het hoofd, twee enorme werkschoenen ploffen neer, naast zijn blauwstalen gereedschapskist. „In dikke foldwaande”, denkt hij zelfverzekerd op basis van het nagesprek met zijn docent.

Geert de Jong (15) heeft net twee dagen praktijkexamen elektrotechniek aan het vmbo van csg Bogerman in Sneek achter de rug. Volgende maand doet hij ook nog examen Nederlands.

Niets mis mee op het oog: een levenslustige jongeman. Toch draagt hij een groot drama in zich mee. Onder zijn pet kun je de sporen er nog net van zien. Op de helft van zijn hoofd heeft hij geen haar. 33 bestralingen achter de rug.

Geert heeft een tumor in zijn hersenen. Vorige zomer viel hij ineens in het gras tijdens een potje voetbal. Epileptische aanval. Een paar dagen later werd hij bij Galamadammen door een voorbijganger naast zijn fiets gevonden. Doordat hij een flinke bult op zijn hoofd had, werd er een scan gemaakt. Er bleek iets in de hersenen te zitten wat er niet hoorde. „Sy tochten earst dat it goedaardich wie”, vertelt moeder Anja (51). Vier maanden later bleek bij een nieuwe MRI-scan echter dat de hele rechterhersen helft vol kanker zat. „Dat wie in bêste klap.”

De bestralingen hebben de tumor

wel wat verkleind. De chemokuur die hij gelijktijdig kreeg, sloeg niet aan. In november zeiden de artsen dat het een aflopende zaak is. Sindsdien gaat Geert als terminaal zieke door het leven. Nu kan hij misschien een kuur met een ander medicijn krijgen, maar de farmaceut moet nog beslissen of hij ervoor in aanmerking komt. Zijn bloedwaarden zijn nu oké en hij voelt zich fit.

Erfelijk

De ziekte komt niet uit de lucht vallen. Die is erfelijk. Geert heeft het gen dat zijn vader Anton (48) ook draagt. Die verloor er een broer op negentienjarige leeftijd aan en zijn oudste broer heeft het ook, die heeft nu al een paar jaar nierkanker. Anton: „Ik moat om de twa jier darmûndersyk ûndergean hoe't it derfoar stiet. It wie een behoarlike klap doe't wy it hearden yn novimber. It werhellet him. Hâldt it dan noait op?”

Van Geerts broertje Durk-Harmen (11) is nog niet bekend of die ook het gen heeft.

Intussen wil Geert koste wat kost doorgaan met zijn examen. „Ik wol gewoan trochgean bliuwe. Der is ien dinkje feroare yn myn libben. Tafallich wol in grut dinkje, mar ik wol oant it uterste gean.”

Het hele examen kan hij dit jaar helaas niet meer halen, want hij heeft voor sommige vakken een te grote achterstand opgelopen. Intussen blijft hij ook gewoon drummen. „Ik haw der noait by stilsten om dêrmei te stopjen. It oefenjen is leuk en ik haw ek in leuke learaar.”

Hij kon laatst helaas niet meedoen met de uitvoering van de mu-

Geert de Jong met zijn ouders Anton en Anja. „Sûnder hoop kinst it wol ferjitte.” Foto: Marchje Andringa

Der binne net in soad minsken fan myn leeftyd dy't sa bewust libje

ziekschool. Dat zou toch wel veel energie gekost hebben. Net als dat hij voorlopig heeft moeten stoppen met voetballen in de B1 van Oeverzwaluwen. „Dat wol ik ek wer opbouwe. Wat rêstich oan begjinne mei trainen.”

„Foar ús is it makliker te dragen no't hy de drang hat om troch te gean. Hy pakt it op wêr't er bleaun wie en sit net by de pakken del.”

Het gezin doet zo veel mogelijk

leuke dingen. Eind vorig jaar regelde een ploeggenoot van Oeverzwaluwen dat het elftal in een skybox een wedstrijd van sc Heerenveen kon bezoeken. Vorige maand is het gezin op vakantie in Italië geweest, bij Antons zus. Kon Geert voor het eerst van zijn leven vliegen. Een kennis wees ze op de stichting Hoogvliegers, die zieke kinderen een onvergetelijke dag wil bezorgen. Van het een kwam het ander en vandaag is het zo ver. Met vrachtauto's rijdt het gezelschap vanochtend weg bij Bogerman. Onder begeleiding van marechaussee en politie gaat het naar Lelystad, waar de Cessna klaar staat. Geert neemt een neef en een nicht de lucht in voor een rondvlucht boven Zuidwest-Fryslân.

Geert geniet overal intens van. „Alle dagen bepaal ik moarns wat ik dy dei dwaan wol. Jûns besjoch ik

of't ik dy doelen helle haw. Ik genietsje fan eltse dei dy't ik noch krij. Der binne net in soad minsken fan myn leeftyd dy't sa bewust libje. Myn omke is dêryn in foarbyld foar my: hy is slim siik, mar bliuwt posityf.”

Daar moet je wel energie voor hebben. Die energie haalt Geert uit zijn geloof. „Ik hoopje dat it goed komt. Sûnder hoop kinst it wol ferjitte. Ik hoopje op in wûnder. Lykas by myn pake: op syn achtentritichste joegen sy him noch ien wykein en hy libbet noch altiten.”

Anton sluit daarbij aan. „Ik haw sels in soad stipe oan it leauwen. Ik bid om krêft foar de situaasje. Mar ik haw ek fragen. Ik wol witte hoe't it komt. Ik hoopje dat it goed komt. Sa út en troch bart in wûnder. En sa net, hoopje ik dat er de rêst hat om yn frede te gean. Oan dy hoop hâld ik my fêst.”